

Prioritat

Un grup de mestres que necessitaven nomenar-ne un perquè s'encarregués de l'Educació Física de l'Escola em varen designar a mi perquè a tots els constava el meu entusiasme per l'esport. Cosa semblant m'ha passat ara que es precisa d'algú per a fer un panegíric de la nostra dansa. No em mou, doncs, cap altre títol ni pretenc cap altre mèrit que la meva incondicional adhesió a tot motiu que pretengui exaltar els valors tradicionals del nostre País. Aquest any, però, ja que la capital del Baix Empordà no disposa de cap periòdic per a promoure les inquietuds locals, un buit que per altra part no diu res a favor nostre, l'Aplec i la Sardana tan entranyables em sabran perdonar que informi d'un altre tema (amb una mica més d'autoritat) que crec sincerament té una candent prioritat. Aleshores, aprofitant el poder de convocatòria que aquest, diguem-ne, butlletí té a La Bisbal i comarca, m'atreveixo a exposar uns fets ja passats i uns necessàries solucions a la problemàtica creada.

Uns fets delictius: robatoris planejats i repartiment del botí en la «clàssica» casa abandonada i uns quants etcèteres més, propis d'un episodi de qualsevol serial de violència a què, malauradament, la nostra inefable TV ja ens té acostumats, han tingut lloc a la nostra ciutat. I els autors materials d'aquestes barrabassades són uns noiets de deu i onze anys...

—«Tots hem anat a robar cireres, quan érem petits...» —els intentava disculpar un amic l'altre dia. Doncs, no era d'aquest parer la guàrdia civil quan, en rebre denúncia de les tendes «disminuïdes», va haver d'intervenir i interrogà, en tota l'accepció judicial de la paraula, els presumptes culpables i comprovà el cinisme, la sang freda i els recursos i la intel·ligència «pre-criminal» dels, després confessats, culpables. El «jefe», el «ganxo», «l'innocent», tots els personatges habituals de les més alambinades novel·les de «gangsters», sumats als dels «quinquis» més fastigosos, totes les xacres de la delinqüència dels famosos anti-herois que se'ns estan posant de moda, tenien les seves representacions fidels en els grups de noiets, filera de cares d'àngels, que teníem al davant.

Aquests protagonistes menors d'edat (i tan menors!) foren descoberts i desemascarats pels professors del Col·legi Joan de Margarit en funció, més que mai, de vertaders mestres: Un dels nois no té pare; l'altre el té greument malalt; el de més enllà ha de treballar tantes i tantes hores...! Un pare ens deia plorant: «No és possible! Em creia que el meu fill era simplement enjogassat, potser un xic entremaliat... Déu meu, em portava completament en ganyat!».

A La Bisbal continuen essent solament paraules i bones intencions els axiomes principals de la més elemental pedagogia que exigeixen l'estreta col·laboració entre l'escola i la família. Una digna societat, el Foment Catòlic, no és suficient per a cobrir les necessitats extraescolars d'esplais: divertiments, manifestacions artístiques de tota mena, de creativitat i de relació social, que els infants d'avui precisen perquè el seu desenvolupament sigui integral i en funció del món difícil que els ha tocat viure. S'imposa, urgeix, la fundació d'una molt nostra Associació de Pares, d'Amics de l'Escola, d'Antics alumnes. Una Associació que permeteu-me imaginar com una simbòlica anella que relacioni íntimament, estrenyent-se les mans, en la més noble «sardana de col·laboració», a tots els amics de l'Escola.

Us hi esperem. Hi som a temps encara.

J. FERRERÓS i PIBERNAT